Srijeda, 20.02.2013.g.

Lijepo je rekao neki dan naš dragi kapelan, na jutarnjoj misi, kada je

govorio o tome što bi svatko od nas trebao činiti u Korizmi: "MOLITVA,

POST I DJELA MILOSRĐA"

A to smo u subotu zaključili i svi mi koji smo se našli na duhovnoj obnovi

za sve članove MOLITVENIH ZAJEDNICA KRVI KRISTOVE iz naše

biskupije.

S time da smo još k tome dodali i SVJEDOČENJE VJERE VLASTITIM

PONAŠANJEM PO BOŽJIM ZAPOVIJEDIMA.

A UPRAVO SVE TO SU I NAJJAČA NAŠA ORUĐA U BORBI

PROTIV ZLOGA I NJEGOVIH ZLIH DUHOVA.

A zapravo, takav život nije neka borba, imaginarna borba s nekim kojeg

ne možemo vidjeti.

Ne, takav naš život je zapravo naš rast u

vjeri i duhovnosti, naš put prema svetosti,

naš put u Božje kraljevstvo.

I dok malo o svemu razmislim, ja se niti ne borim protiv zloga i njegovih

duhova, da mi je to neki posebni cilj…

Ne, ja zapravo radim na svojoj vjeri, i rastu

u njoj, kako bi čim manje griješio prema

svome STVORITELJU BOGU, kako bi me

ta vjera izmijenila da mogu u

svakodnevnom životu bit bolji čovjek, u

svakom pogledu te riječi, a svime time

zaslužiti da poslije svoje ovozemaljske

smrti ZAVRŠIM U BOŽJEM KRALJEVSTVU.

ZAUVIJEK, SA SVIMA TAKVIMA KOJI SU

TO ZASLUŽILI.

Sudjelujući na toj duhovnoj obnovi, kako kod je bila kratka, jedan dan,

DOŽIVIO SAM PREKRASNE TRENUTKE.

Ništa čudno ni slučajno. S Gospodinom je uvijek tako, samo mu MORAŠ

OTVORITI SRCE, POSTISNUTI ONAJ SVOJ SVAKODNEVNI "JA" U

STRANU, jer on najviše sprječava sve nas da primamo nešto od

Gospodina.

U prvom dijelu duhovne obnove voditelj duhovne obnove, pater Ilija,

pročitao nam je jedan dio Biblije, 18. Poglavlje iz I KNJIGE O

KRALJEVIMA pod nazivom ILIJA NA HOREBU.

Taj dio govori o tome kako je prorok Ilija bježao pred progoniteljima koji

su ga htjeli ubiti te se, sav jadan, sakrio u pustinju i zatražio od Boga

Jahve da mu uzme dušu jer se nije smatrao boljim od svojih otaca.

No, Gospodin ga nije puštao samog i bez pomoći te mu je slao svog

anđela koji ga je hranio i tješio te ga je uputio na put na BOŽJU

GORU, HOREB (SINAJ).

I posebno me u svemu tome dojmilo pitanje koje je BOG JAHVE uputio

na gori Horeb Iliji:

"ŠTO ĆEŠ OVDJE, ILIJA?"

TO PITANJE KAO DA SE TICALO POSEBNO MENE, I SVIH

ČLANOVA MOJE MOLITVENE ZAJEDNICE, I SVIH ONIH ČLANOVA

MOLITVENIH ZAJEDNICA KOJI SU SE TAMO SA MNOM OKUPILI:

"ŠTO ĆEŠ TI IVANE OVDJE, U MOJOJ MOLITVENOJ

ZAJEDNICI?"

"ŠTO ĆE TE SVI VI OSTALI OVDJE, POŠTO STE DOŠLI U

MOJU MOLITVENU ZAJEDNICU?"

"IMATE LI ODGOVORE NA OVO MOJE JEDNOSTAVNO

PITANJE?"

"ŠTO ĆETE OVDJE, PREDAMNOM, JESTE LI SVJESNI DA

STE DOŠLI PRED MENE, BOGA, NA JEDAN DRUGAČIJI

NAČIN NEGO OSTALI VJERNICI?"

"DA LI STE ODBACITI SVOJ "JA", DA LI STE SPREMNI

SLUŠATI?"

"DA LI STE SE SPREMNI ŽRTVOVATI?"

I još više raznih pitanja "jurilo" mi je kroz glavu.

DA, MEDITIRAJUĆI TAMO SKORO JEDAN SAT, JA SAM

GOSPODINU UPUTIO SVE SVOJE ODGOVORE NA OVA I DRUGA

PITANJA KOJA SU MI "DOLAZILA". ONAKO KAKO SAM SE U TIM

TRENUCIMA OSJEĆAO.

A OSTALO JE GOSPODINOVO. DALJE ME NEKA ON VODI

SVOJIM ZNAKOVIMA.

Tako je i Ilija u tom odjeljku iz Biblije.

REKAO JE GOSPODINU BOGU ŠTO GA MUČI, A GOSPODIN BOG

GA JE ONDA UPUTIO DALJE ŠTO MU JE ZA ČINITI…

I u toj neposrednoj atmosferi dragih sestara u vjeri, posebno su me

dojmile dvije drage sestre s kojima sam malo razgovarao. A Gospodin to

već posloži.

Obje su sjedile do mene, najprije jedna a poslije pauze druga.

Jedna mi je otvorila srce i rekla da njoj ova molitvena zajednica u kojoj se

nalazi sa dragim sestrama u vjeri, znači jako, jako puno i da joj je sve to,

kroz molitvu, na neki način i spasilo život. Onaj unutrašnji, DUHOVNI

ŽIVOT, da ne bude "hodajući mrtvac".

Naime, prije tri godine u saobraćajnoj nesreći je izgubila sina. Mislim da

sam ju shvatio da je imao 19 godina. Preko noći, odjednom, iz njezinog

života i života njezine obitelji, bio je "istrgnut" jedan njezin važan član,

mlado biće, puno života, s puno planova, oko kojeg su i njegovi roditelji,

rodbina i prijatelji imali i svojih planova.

I onda… u trenutku ga je nestalo iz ovog zemaljskog života.

NE MOGU SI ZAMISLITI KAKO JE

JEDNOJ MAJCI KADA JOJ UMRE

DIJETE…

I rekla mi je ta draga žena da je ona jedina uspjela, iz cijele obitelji, u ove

tri godine iscijeliti svoju dušu i srce i nastaviti normalno dalje u životu.

Zamislite te riječi jedne majke…

I TO JE USPJELA SAMO UZ

GOSPODINOVU POMOĆ, KOJEM SE

UTEKLA U SVOJOJ MAJČINSKOJ BOLI.

NJEGOVA PREDRAGOCJENA KRV, KOJU

JE PROLIO ZA NAS, ISCIJELILA JE

NJEZINO MAJČINSKO SRCE.

Ali, pričala mi je dalje, vlažnih očiju, da ostali dio njezine obitelji to nije

uspio. Ni muž a ni mlađi sin koji mrzi Gospodina zbog toga što Ga

osuđuje da mu je "uzeo" brata.

TEŠKO JE BEZ GOSPODINA, NEMOGUĆE, DA SE TRAJNO I U

POTPUNOSTI ISCIJELE TAKOVE RANE NA SRCU I DUŠI.

Ja sam joj ispričao neka svoja iskustva s takvim situacijama, gdje sam

nastojao nekako pomoći onima koji su tako nešto doživjeli.

A BAŠ ME "NAPUNE" TAKVI RAZGOVORI, GDJE "VIDIM"

GOSPODINA…

PREDRAGI NAŠ GOSPODINE, SMILUJ SE

TOJ OBITELJI, ISCIJELI IM RANE I

UDIJELI IM SVOJ MIR PO SVOJEM

BESKRAJNOM MILOSRĐU.

A druga draga sestra u vjeri s kojom sam tamo razgovarao, i koji mi je

razgovor bio jako drag i ostao i danas u srcu, bila je jedna žena koja je

po godinama dva puta starija od mene, 101 godinu.

Bila je RADOST te naše duhovne obnove.

Kada je sjela do mene, započeli smo razgovor kao da se znamo sto

godina.

Pa mi je ispričala kako je njoj njezina baka, kada je bila mala i išla u

crkvu na misu, pričala da je u toj hostiji, koju dijeli svećenik na misi,

ŽIVI GOSPODIN ISUS.

I da će vidjeti NJEGOVO LICE ako bude pažljivo gledala.

I kazala mi je da je ona uvijek od tada, na misi, pažljivo gleda hostiju

koju je svećenik u svojoj ruci dizao u zrak, a i poslije kada ju je uzimao iz

kaleža i davao vjernicima koji su dolazili na pričešćivanje.

I tako jednog dana, kada je svećenik ispred klupe za klečanje, gdje se

svaki vjernik nekad kleknuo da klečeći primi u usta hostiju ŽIVOGA

GOSPODINA ISUSA *(nekako sam osjetio sjetu u tom trenutku jer se*

danas ŽIVI GOSPODIN prima stojećki na ruke…) dakle, kada je

svećenik dignuo u vis svoje ruke i u njima hostiju, **ONA JE VIDJELA**

UMJESTO HOSTIJE ISUSOVO LICE.

ZAČUDILA SE, IZNENADILA, NO I DALJE JE NASTAVILA

PAŽLJIVO GLEDATI. LICE SE MALO ZALJULJALO LIJEVO-DESNO I

NAKON NEKOG VREMENA PONOVNO SE PRETVORILO U HOSTIJU.

POKAZAO JOJ SE, SAMO NJOJ I SAMO

TADA, ŽIVI GOSPODIN ISUS!

I nikada više nije tako nešto doživjela.

I pričala mi je da ona cijeli svoj život nije nikada, pa ni slučajno, klela ili

spomenula ime Gospodina Boga. Nikada.

I da je odgojena u jednoj jako pobožnoj katoličkoj obitelji, da su je

roditelji tako odgajali.

I odmah sam shvatio zašto se baš njoj Gospodin pokazao.

ONA ZA NJEGA SVJEDOČI VEĆ 100

GODINA!

A ja sam joj rekao da joj ja u potpunosti vjerujem, da ČVRSTO

VJERUJEM DA JE U TIM POSVEĆENIM HOSTIJAMA ŽIVI

GOSPODIN ISUS, i da i ja, svaki put, s pozornošću gledam tu hostiju

koju dižu posvećene svećenikove ruke, bilo na oltaru, bilo ispred oltara

kada se pričešćujemo mi vjernici, i da se nadam DA ĆU I JA MOŽDA

JEDNOG DANA DOŽIVJETI TO ISKUSTVO DA MI SE POKAŽE

ŽIVI GOSPODIN ISUS U POSVEĆENOJ HOSTIJI.

No, da mi to i nije tako važno JER JA ZNAM DA JE ON U TIM

POSVEĆENIM HOSTIJAMA, ŽIV.

I nastavio sam kasnije promatrati tu dragu ženicu. Hoda mirno, malo

pognuto ali bez štapa, bez neke nervoze ili naglih pokreta ili riječi, nikome

na teret.

A tako je mirno i slasno jela narezak i kolače kojima smo bili ugošćeni za

ručak…

BOŽE, OSJEĆAM DA JE ONA IZVRŠILA

TVOJU VOLJU ZA SVOJ ŽIVOT. I JOŠ

UVIJEK JU VRŠI.

BUDI JOJ JAKO, JAKO MILOSTIV KADA

JEDNOG DANA DOĐE PRED TEBE.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE, I TVOJ OTAC, BOG

OTAC, I VAŠ DUH SVETI.

I ČAST I SLAVA DJEVICI MARIJI, NAŠOJ NEBESKOJ MAJČICI, I

CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU KOJI VRŠI I POŠTUJE BOŽJU

VOLJU.